

лимъ до болка въ гърлото. Конетѣ сжщо постоянно прухтѣха и кашляха.

Труденъ переходъ! Но не отъ жегѣ и безводие а отъ пословичния прахъ.

IV

Разсѣмнуваше се, отъ прахъ, обаче, положително нищо наоколо се не видѣше. Само, когато се приближихме на 6—7 версти до Зимничъ, гдѣто пѣтя бѣше по добръ и нѣмаше прахъ, прѣдъ очитѣ ни се испречи тихия бѣлъ Дунавъ съ своята утрenna очарователна красота. Тукъ рѣката, като змия се извива и се врѣзва въ високия дѣсенъ брѣгъ. Лѣвия брѣгъ е несравнено по низкъ. По горѣ отъ Зимничъ на 2¹/₂ — 3 версти рѣката излиза отъ коритото си и образува единъ заливъ отъ 3—4 версти широкъ и още повече дългъ. По голѣмата частъ на залива бѣ покрита съ трѣстъ и други блатни растения. Срѣщу Зимничъ се виждаха 2 не голѣми острова, а на дѣсния брѣгъ срѣщу залива се виждаше Свищовъ, който още дремаше въ утрennата мжжевина и зеленитѣ раскошни градини . . .

Татъкъ къмъ истокъ на хоризонта се показваше сѣрпообразенъ свѣтло—червенъ полукръгъ, който, слѣдъ минута, се прѣобърна въ голѣма свѣтла топка и, най сетнѣ, слънцето распрати своитѣ утрenni лжчи, които заиграха по кубетата на черквитѣ и минаретата на джамиятѣ въ Свищовъ. Тѣзи лжчи паднаха подиръ полегато по гладката и лъскава повърхность на тихия бѣлъ Дунавъ, и му прѣдаваха единъ особенъ блѣсъкъ, като да бѣше той посипанъ съ милиарди бриланти.

Чуденъ и очарователенъ изглѣдъ имаше Свищовъ съ своето живописно расположение по възвишения брѣгъ на Дунава, съ кубетата и минаретата, високо издигнати надъ къщата, съ керемиденитѣ покриви.

До колкото Свищовъ съ околността си бѣ красивъ и свѣтълъ, до толкова Зимничъ грозенъ и мраченъ и, по своя вънѣшенъ изглѣдъ, той напълно приличаше на Руше-де-Веде, съ тая само разлика, че въ него нѣмаше градини.